

Hồi 30**LẪN TAY TỬ QUANG ĐỐI TỬ QUANG
TIẾNG SÁO THÔI HỒN GÂY KIỆP ĐẢM**

Nhìn Hồng Nhật Tán đang hồn xiêu phách lạc trước công phu Tử Khí Tam Ngươn Chưởng đặt mức thượng thừa của Bạch Tu lão nhân, Cơ Thạch nào dám chân chừ lập tức lao ra:

- Lão cẩu ác độc! Đừng mong trăm thảo trừ căn. Hãy đỡ!

Vù...

Vù...

Phát hiện công phu Bạch Thạch bổng dừng xuất hiện, Bạch Tu lão nhân cười ngạo mạn:

- Chính là ngươi, Cơ Thạch? Người không muốn sống nữa sao? Ha... ha...

Ào... Ào...

Biết trước thế nào Bạch Tu lão nhân cũng ngoặt tia Tử Quang về phía mình, Cơ Thạch ngạo nghễ dịch người và mai mĩa:

- Đương nhiên ta không muốn sống. Nhưng liệu lão có đủ năng lực để giúp ta toại nguyện không? Nhìn đây, huyệt rồi!

Vút!

Vù...

Bạch Tu lão nhân vẫn ngạo mạn:

- Hạng bại tướng như ngươi, lão phu muốn lấy mạng lúc nào không được. Xem đây!

Vù... Vù...

Tuy thâm khiếp đảm trước bản lãnh quá thượng thừa của lão Bạch Tu, nhưng Cơ Thạch vẫn cố chi trì cục diện bằng cách lại lách tránh.

Vút!

Chàng cố khích nộ lão Bạch Tu:

- Lại huyệt nữa rồi. Thử lại một lần nữa xem.

Lão Bạch Tu bổng phì cười:

- Người định trông chờ gã họ Mạnh kia đến hiệp lực với người sao? Gã còn lâu mới có thể hồi sức. Người nên tự lo cho người thì hơn. Trúng!

Vù...

Tia Tử Quang lần này xạ nhanh như tia chớp khiến Cơ Thạch buộc phải hoàn thủ ngăn đỡ:

- Đâu phải chỉ có công phu của lão là thượng sách? Đỡ!

Ào...

Ào...

Hồng Nhật Tán cũng là gã họ Mạnh như lão Bạch Tu vừa gọi, bỗng thất kinh kêu lên:

- Bạch Thạch Cang Khí?

Cũng nhận ra điều đó, lão Bạch Tu quát âm lên:

- Người đã luyện xong Cang Khí Bạch Thạch? Vậy người phải chết! Đỡ!

Vù...

Lão Bạch Tu phát ra thêm tả kinh như cho rằng hữu kinh khi nãy cũng chưa đủ lực lấy mạng Cơ Thạch.

Bất ngờ, Hồng Nhật Tán động thân lao vào:

- Cơ Thạch! Chết thì chết, ta liên thủ với người. Ác ma! Mau đền mạng cho Mạnh gia.

Vút!

Vù... Vù...

Tiếng chấn kinh trước sau vang lên hai lượt.

Ầm!

Ầm!

Trong khi Cơ Thạch chỉ bị lão đảo thì Hồng Nhật Tán phải lùi dài và phải thổ huyết.

Không hề chậm, lão Bạch Tu vẩy nhanh hữu kinh:

- Cơ Thạch! Chết!

Vù... Vù...

Cơ Thạch dồn toàn bộ chân lực vào tuyệt kỹ Cang Khí Bạch Thạch, đẩy ra tuyệt chiêu Bạch Thạch Đại Phạt Thủ.

- Ta chết, lão cũng chết! Đỡ!

Ào... Ào...

Hồng Nhật Tán lẳng lẳng lao vào lão Bạch Tu.

Vù...

Vờ như không thấy chưởng Tử Quang của Hồng Nhật Tán, lão Bạch Tu mặc nhiên dồn mọi chú tâm vào việc hạ thủ Cơ Thạch.

Ầm!

Ầm!

Lão Bạch Tu bị kinh của Hồng Nhật Tán kích phải nhưng vẫn ngang nhiên lao đến Cơ Thạch, không bỏ lỡ cơ hội Cơ Thạch đang lão đảo thối lùi.

- Nạp mạng được rồi đó tiểu tử!

Vút!

Vù... Vù...

Chàng thất kinh, vì không ngờ với Bạch Thạch Cang Khí vẫn không thể cùng đối phương bình thủ.

Đà lao đến của Bạch Tu lão nhân phải thoáng khựng lại khi có tiếng quát phẫn nộ của Hồng Nhật Tán vang lên cấp bách:

- Tiểu tử mau lùi lại, để ta liều mạng với lão ma.

Và Hồng Nhật Tán, chợt xuất hiện ngay giữa lão Bạch Tu và Cơ Thạch.

Vút!

Đang muốn hạ thủ Cơ Thạch, động thái của Hồng Nhật Tán khiến lão Bạch Tu phải rít lên giận dữ:

- Ta đã nói hết lời nhưng ngươi lại quá u mê! Đó là tại ngươi tự tìm lấy cái chết! Được! Hãy chờ!

Vù...

Với toàn bộ chiêu chưởng vừa rồi lão Bạch Tu dồn cả vào Hồng Nhật Tán!

Đúng lúc đó Hồng Nhật Tán lại thản nhiên cười:

- Thù nhân ơi thù nhân! Chết trước hay sau vẫn là chết! Ta chết rồi lão đừng hòng yên thân! Xem đây! Ha... ha

Hồng Nhật Tán tuy cùng phát xuất chưởng Tử Quang nhưng giữa chiêu chưởng của lão còn xuất hiện thêm một điểm hàn quang nhấp nháy.

Vù...

Viu... Viu...

Lão Bạch Tu cả kinh đến phải kêu lên sợ hãi:

- Cương Ty Tàn Hồn Điệp...

Cùng với tiếng kêu lão Bạch Tu lập tức thi triển kinh thân pháp quán tuyệt nhân trần, lao nhanh qua một bên để tránh chiêu chưởng ẩn tàng sát khí của Hồng Nhật Tán.

Vút!

Bất đồ lão Bạch Tu lại phải đối đầu với Cơ Thạch vừa bất ngờ xuất hiện:

- Hãy xem Võng Khôi Thiên Thủ!

Vù... Vù...

Không ngờ Cơ Thạch lại nhanh chân đến vậy, lão Bạch Tu một lần nữa rít lên đánh ác:

- Ta không tìm người, người lại tìm ta! Càng tốt! Đờ!

Vù... Vù

Định dùng công phu Tử Quang để vừa hóa giải những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng của Cơ Thạch vừa nhân đó hạ thủ luôn chàng, lão Bạch Tu thoáng bất ngờ vì một diễn biến kỳ lạ vừa xảy ra!

Những dấu chưởng tay chợt biến mất! Cũng vậy, bóng nhân ảnh của Cơ Thạch cũng không còn.

Lão Bạch Tu chỉ kịp nghĩ Cơ Thạch dám khinh thường dùng hư chiêu đối với lão, bên tai lão bỗng vang lên tiếng quát lạnh lùng của Cơ Thạch:

- Trúng!

Tiếp đó là một tia kiếm chợt lóe lên.

Véo...

Tâm cơ rung động lão Bạch Tu chỉ khẽ dịch người, thì...

Soạt!

Ổng tay áo khá rộng củ lão phải bị đứt một mẫu vì bị kiếm của Cơ Thạch phạm vào!

Sự thể này khiến lão thoáng sững sờ:

- Khoái Kiếm của người lợi hại thế sao?

Nhân cơ hội này, một cơ hội hoàn toàn hiếm có, Hồng Nhật Tán từ phía sau lao ập vào.

- Lão ma phải nạp mạng!

Vù... Vù...

Lão Bạch Tu sức tỉnh và quay lại thật nhanh, diện đối diện với ánh Tử Quang do Hồng Nhật Tán thi triển:

- Người đã mất cơ hội vì tiếng hô hoán của chính người! Đi!

Vù... Vù...

Lão cũng ánh xạ tia Tử Quang với cường độ lóe sáng hơn nhiều so với tia Tử quang của Hồng Nhật Tán phát xạ trước.

Động thái của lão không ngờ lại tạo cơ hội hãn hữu cho Cơ Thạch.

Chàng bật kiếm thật nhanh:

- Lão cũng mất cơ hội của lão! Đỡ!

Véo...

Nhưng, Cơ Thạch đã đánh giá lão Bạch Tu quá thấp!

Vút!

Lão bất ngờ động thân lao thẳng lên không, để lại một Cơ Thạch ngỡ ngác vì bị mắc lừa và một Hồng Nhật Tán hậm hực vì mất đối tượng!

Trong khi lão Bạch Tu chờ đợi sự va chạm lẫn nhau giữa công phu Tử Quang của Hồng Nhật Tán và Khoái Kiếm của Cơ Thạch thì đến lượt lão cũng phải bất ngờ vì phản ứng quá nhanh nhạy của cả hai.

Hướng tia Tử Quang lên trên, quyết tâm theo lão Bạch Tu, Hồng Nhật Tán gầm vang dậy:

- Lão đâu thể giảo quyết hơn ta. Đỡ!

Vù...

Cũng vậy, thu lưỡi kiếm về, tả kinh của Cơ Thạch liền xuất hiện:

- Lão tuy cơ trí nhưng đừng nghĩ ta không có tâm cơ! Đỡ chưởng!

Ào... Ào...

Vô hình chung, bỗng xuất hiện sự hợp lực giữa công phu Tử Quang và công phu Bạch Thạch!

Bị truy đuổi quyết liệt ngoài ý tưởng lão Bạch Tu cả giận từ bên trên quật xuống dưới hai kinh Tử Quang.

- Được lắm! Để xem hai người chi trì được bao lâu! Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Cơ Thạch và Hồng Nhật Tán cũng bật ngã về hai phía, chứng tỏ hợp lực của họ hiện giờ vẫn chưa là đối thủ của lão Bạch Tu.

Đang đà lao trở xuống, lão Bạch Tu cười cao ngạo:

- Đây chỉ là ngưỡng cửa thứ nhất của Tử Khí công phu. Đây là ngưỡng thứ hai. Đỡ!

Vù... Vù...

Với ánh Tử Quang lần này phủ chụp toàn bộ phạm vi hai trượng vuông, Hồng Nhật Tán bật thét:

- Nhị Ngươn Tử Xuất? Cơ Thạch, hãy chạy mau!

Miệng kêu Cơ Thạch chạy, Hồng Nhật Tán dù không kịp đứng lên cũng quăng mình ra xa.

Vút!

Tiếng kêu khẩn trương của Hồng Nhật Tán khiến Cơ Thạch cũng phải quynh quáng dịch chuyển phương vị.

Vút!

Lúc đó ánh Tử quang liền chạm đất.

Ầm!

Bụi cát tung bay mịt mù, nhân cơ hội này Cơ Thạch nhờ Vân Vân Áo Bộ lao đến với Hồng Nhật Tán.

- Đừng tham chiến nữa! Lão nên chạy thôi.

Nhưng Hồng Nhật Tán chột lắc đầu:

- Người cần chạy là người! Hãy mau tìm lão Tưởng! Bảo lão hãy tha thứ và thay ta báo thù.

Vừa dứt lời, Hồng Nhật Tán bất ngờ lao về phía lão Bạch Tu vừa xuất hiện:

- Người chạy đi, Cơ Thạch! Ta sẽ ngăn cản lão ma.

Vút!

Lão Bạch Tu bật quát to như tiếng sấm động;

- Hồng Nhật Tán người có thí mạng cũng vô ích. Bọn người đừng mong thoát, vì đây là ngưỡng cửa thứ ba Tam Ngươn Tử Xuất.

Vù...

Những đợt phong ba cuồng nộ lập lòe ánh Tử Quang liền được lão Bạch Tu phát động, chúng cuộn đến Hồng Nhật Tán và sau đó dĩ nhiên cũng cuộn đến Cơ Thạch.

Chỉ cần nhìn qua cách phát chuồng này, Cơ Thạch thừa biết uy lực cực kỳ lợi hại của đệ tam Ngươn Tử Khí chuồng sẽ nghiền nát Hồng Nhật Tán và chắc chắn cũng không buông tha chàng.

Tình thế buộc phải liều mạng, Cơ Thạch thét lên một tiếng long trời lở đất:

- Bạch Thạch Đại Phật Thủ! Đi!

Ào... Ào...

Với dấu chưởng tay những tướng là khá to do Cơ Thạch vừa vận dụng, không ngờ là quá nhỏ so với những đợt phong ba lập lòe ánh Tử Quang của lão Bạch Tu.

Lão Bạch Tu đắc ý cười dài:

- Bọn người chết chắc! Ha... Ha...

Tràng cười của lão đang lồng lộng là vậy bỗng bị một tia âm sắc lạnh lốt xuyên thấu qua.

U... U... ú... ú...

Khuôn mặt đang đắc ý của lão Bạch Tu bỗng đổi lại một khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn!

Cùng nhăn nhó như vậy, Hồng Nhật Tán vừa khụy xuống vừa kêu lên:

- Cửu Âm Sáo?!! Lão Tưởng, ta...

Ầm!

Vút! Vút!

Diễn biến xảy ra thật nhanh.

Những đợt phong ba cuồng nộ lập lòe ánh Tử Quang vụt biến mất, cũng như chủ nhân của đợt phong ba này cũng biến mất!

Ở dương trường chỉ còn lại một Hồng Nhật Tán sắp chết vì không kịp tránh ánh Tử Quang lúc lui đi của lão Bạch Tu.

Cạnh đó, đứng hai bên Hồng Nhật Tán là hai người có dáng vẻ bề ngoài và có sắc mặt hoàn toàn khác nhau.

Đứng bên hữu là một người đã gần ngũ tuần, tay cầm ngọn sáo đen với sắc mặt cực kỳ phần nộ!

Đứng bên tả là Cơ Thạch chỉ mới độ đôi chín, tay cầm trường kiếm với sắc mặt thật sự bi thương!

Cũng vì sự bi thương đó, Cơ Thạch kịp ngăn lại khi nghe nhân vật cầm sáo phần nộ quát lên:

- Phản đồ đáng chết!

Vù...

- Dừng tay!

Véo...

Tả chưởng của nhân vật nộ phải lững lơ bất động vì bị trường kiếm của Cơ Thạch chiếu đúng vào huyệt Khúc Trì.

Nhân vật nộ sững sờ:

- Môn chủ...

Cơ Thạch thở dài thu kiếm về:

- Tiểu diệt phải thất lễ, mong nhị sư bá lượng thứ!

Nhân vật nọ chột bủn rủn đến phải buông xuôi hai tay:

- Môn chủ vừa gọi...! Thuộc hạ nghe không lầm chứ? Ha ha...! Lẽ nào Mai muội đã tha thứ cho ta? Ta vẫn còn là nhị sư huynh của Mai muội? Môn chủ hãy gọi lại xem nào! Hãy ban cho thuộc hạ một ân huệ, hãy cho thuộc hạ nghe một lần nữa ba chữ nhị sư bá.

Nhìn Tưởng Hồng Nhu bắt đầu dăng dăng lệ, Cơ Thạch cười thật tươi:

- Gia sư tuy chưa tha thứ nhưng chuyện đó theo tiểu diệt chỉ là sớm muộn thôi nhị sư bá.

Tưởng Hồng Nhu đứng ngây người, nhìn xem và chột tin vào nụ cười rất chân thật của Cơ Thạch!

Lão vội khom người:

- Lệnh sư phải hồi tâm chuyển ý chứng tỏ môn chủ phải vì thuộc hạ phí nhiều tâm huyết và cực nhọc.

Cơ Thạch vội xua tay:

- Nhị sư bá cũng phải hồi tâm, chuyển ý đi thôi, đừng để tiểu diệt một phen nữa hao phí tâm sức!

Tưởng Hồng Nhu đứng thẳng người lên:

- Thuộc hạ trước sau như một, nguyện sống cùng sống hoặc chết cùng chết với Bạch Thạch môn!

Cơ Thạch thở dài:

- Tiểu diệt không ám chỉ điều đó! Là tiểu diệt muốn nói đến thái độ của nhị sư bá đang dành cho đại sư bá kia.

Tưởng Hồng Nhu vụt tròn mắt:

- Sao môn chủ gọi y là đại sư bá? Y không đáng! Trái lại, hậu quả dành sẵn cho y là phải chết cả trăm lần cả vạn lần!

Cơ Thạch khẽ lắc đầu:

- Xem nhị sư bá kìa! Nếu vì chút ngộ nhận, nhị sư bá bị gia sư gán cho hai chữ phản đồ, sao nhị sư bá không thể suy nghĩ và hiểu cho đại sư bá cùng bị như vậy?

Đôi mắt đang tròn trừng của Tưởng Hồng Nhu vụt tròn xoe vì kinh ngạc.

Lúc đó Hồng Nhật Tán bỗng cựa mình tỉnh lại! Và Cơ Thạch nghe Hồng Nhật Tán thều thào:

- Cơ Thạch...

Chàng ngồi xuống cạnh lão:

- Đại sư bá...

Hồng Nhật Tán lắc đầu, cười thiếu nǎo:

- Người lầm rồi! Ta không gọi người vì chuyện đó! Người nên biết dù thế nào đi nữa ta vẫn hận Bạch Thạch môn.

Tưởng Hồng Nhu liền kêu lên:

- Đấy! Môn chủ đã nghe chính miệng y thú nhận rồi đấy! Môn chủ đừng nghĩ bị gán lầm cho hai chữ phản đồ.

Bỏ ngoài tai những lời lẽ kiên định của Tưởng Hồng Nhu, Cơ Thạch nói rõ từng tiếng với Hồng Nhật Tán:

- Đại sư bá lầm rồi! Hận Bạch Thạch môn vì đại sư bá nghĩ hung thủ gây ra thảm án Mạnh gia là người Bạch Thạch! Thật ra đối phương chỉ là người tiếp thụ di thư võ học của Đạo Kiếm Thượng Nhân! Nói tóm lại, cả đại sư bá lẫn Bạch Thạch môn đều phải phần hận chung một người!

Hồng Nhật Tán bỗng uốn người kêu lên:

- Người bảo lão ma đó không phải là Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Tưởng Hồng Nhu lơ mờ hiểu ra:

- Lão ma khi nãy có thân thủ vào hàng thượng thừa nếu bảo là Đạo Kiếm Thượng Nhân thì cũng đúng, nhưng bảo là hung thủ đã gây ra thảm án Mạnh gia thì không phải hành vi của Thượng Nhân!

Cơ Thạch gật đầu:

- Tiểu diệt đã từng nghĩ lão chính là Đạo Kiếm Thượng Nhân, gia sư tổ, qua thuật phi kiếm lấy mạng Thiện Quả đại sư. Nhưng nếu suy xét cẩn thận thì hóa ra lão chỉ là kẻ giả mạo? Vì giả mạo nên lão sợ bại lộ tung tích! Tiểu diệt có sai người đến tận Đại Lương Sơn dò xét là muốn tìm phần mộ của Thượng Nhân? Lão đã nhanh tay hơn, có lẽ đã phá hủy mọi dấu vết.

Ngừng lời một lúc để Tưởng Hồng Nhu và Hồng Nhật Tán suy nghĩ thẳm, Cơ Thạch nói tiếp

- Đến khi tiểu diệt ngờ Cơ gia trang hẳn phải có linh vị của Thượng Nhân, tiểu diệt tìm về thì vừa vặn lão cho người thiêu hủy toàn bộ. Lão muốn mọi người tin lão là Đạo Kiếm Thượng Nhân nhưng hành vi xóa bỏ dấu vết của lão lại chứng tỏ điều hoàn toàn ngược lại.

Hồng Nhật Tán sau một lúc gượng nâng người lên, giờ thất vọng buông người trở lại:

- Vậy là ta đã trách sai cho Bạch Thạch môn? Công phu Bạch Thạch mà lão ma lưu lại sau khi gây thảm án, hóa ra là do lão vô tình tiếp nhận di học của Thượng Nhân?

Cơ Thạch vội trấn an:

- Đời người ai chẳng một lần lầm lẫn? Cả thất đại phái cũng lầm nên mới có chuyện cùng liên thủ hủy diệt bốn môn hai lần. Sự lầm lẫn của đại sư bá là không đáng trách!

Tưởng Hồng Nhu nhăn nhó:

- Tuy không đáng trách nhưng y chính là kẻ đã nhẫn tâm dùng Cương Ty Tàn Hồn Điệp hạ thủ sư phụ ta. Điều này...

Phát hiện ánh mắt có phần kinh ngạc của Hồng Nhật Tán, Cơ Thạch xoa tay ngăn Tưởng Hồng Nhu lại.

- Nhị sư bá lầm rồi, kẻ hung thủ sư tổ không phải đại sư bá!

Tưởng Hồng Nhu bật kêu:

- Sao môn chủ biết? Chẳng phải trước kia chính môn chủ đã nói với thuộc hạ như thế sao?

Chàng thở dài:

- Vì nghĩ Cương Ty Tàn Hồn Điệp là do đại sư bá tự tay chế luyện, trước kia tiểu diệt cũng phải lầm lẫn như vậy! Sự thật thì...

Chàng chợt hỏi Hồng Nhật Tán:

- Cương Ty Tàn Hồn Điệp dùng để phá hủy Cang Khí Hộ Thân?

Hồng Nhật Tán vừa gật đầu thừa nhận, Cơ Thạch lại hỏi:

- Đại sư bá như đã biết sư tổ chưa hề luyện đến cảnh giới tối cao đó?

Hồng Nhật Tán gật đầu.

Cơ Thạch trầm giọng:

- Không như đại sư bá, kẻ đã hạ thủ sư tổ lại nghĩ sư tổ đã luyện đến cảnh giới này. Và y buộc phải tiên hạ thủ vi cường ném Cương Ty Tàn Hồn Điệp vào nơi tiếp giáp Nhâm Đốc Nhị Mạch của sư tổ. Người đó nhất định không phải đại sư bá!

Hồng Nhật Tán uốn người kêu lên:

- Đó tuy là chủ định của ta nhưng chưa kịp thực hiện!

Tưởng Hồng Nhu thiếu điều muốn nhảy nhồm vì quá đổi ngạc nhiên.

- Vậy là ai cũng có Cương Ty Tàn Hồn Điệp?

Cơ Thạch nêu một nghi vấn thay cho lời đáp:

- Loại ám khí bá đạo này là do tự tay đại sư bá chế luyện, tại sao thoát nhìn qua, lão ma khi nãy đã nhận ra đó chính là Cương Ty Tàn Hồn Điệp và phải thất thần sợ hãi?

Hồng Nhật Tán vật người nằm xuống:

- Lại là lão? Loại ám khí này do Mạnh gia đồng thời phát hiện với bí kíp Tử Khí Tam Ngươi? Trước khi xảy ra thảm án, phụ thân ta đã kịp thời sao chép kinh văn và còn phân bốn mũi Cương Ty thành hai chỗ riêng biệt!

Cơ Thạch vụt hiểu:

- Vậy là lão ma đã tiện tay lấy luôn hai mũi Cương Ty khi chiếm đoạt bí kíp! Một ném vào sư tổ một ném vào gia sư, gây thương thế nghiêm trọng.

Tưởng Hồng Nhu giật mình:

- Mai muội hiện như thế nào?

Chàng đáp nhỏ:

- Vĩnh viễn tàn phế. Do gãy đôi chân và bị đứt hai kinh mạch chủ!

Hồng Nhật Tán bỗng rên rĩ:

- Tất cả là tại ta! Nếu ta không lầm lẫn...

Cơ Thạch ngăn lại:

- Đại sư bá hãy cố bình tâm tránh những xúc động thái quá. Có điều này tiểu diệt vẫn chưa hiểu tại sao lão ma phải quyết liệt hủy diệt Bạch Thạch môn?

Hồng Nhật Tán đỡ người và có phần sợ hãi người:

- Đó là vì lời di tự của người lưu lại bí kíp Tử Khí Tam Ngươi!

Chàng thất kinh:

- Di tự như thế nào? Hà cơ phải nhắm vào Bạch Thạch môn?

Hồng Nhật Tán thiếu não:

- Người di tự giải thích rõ, đó là oán thù truyền kiếp của Tử Quang và Bạch Thạch. Di tự rất ngắn gọn: Tử Quang xuất - Bạch Thạch tiêu!

Cơ Thạch lại kêu:

- Cũng là câu ca này? Sao đại sư Thiện Quả cũng biết? Còn phần sau:

Giang hồ đại loạn

Kiếp nạn thất phái

Thiếu Lâm nghiêng ngã

Ma vương đạo nguy".

Phải chăng là do đại sư thêm vào?

Hồng Nhật Tán vật vờ:

- Ta không biết! Có thể là do tự đại sư thêm vào nhằm ý cảnh tỉnh mọi người. Cơ Thạch! Ta có điều muốn nói với người.

Cơ Thạch khom người gần hơn:

- Đại sư bá xin cứ chỉ dạy!

Hồng Nhật Tán bắt đầu phều phào:

- Tử Khí Tam Ngươn Chưởng sự thật không thể hơn Cang Khí Bạch Thạch? Người cố tìm hiểu xem tại sao người kém lão? Phải chăng lão có thêm tâm pháp thượng thừa, hoặc giả lão nhờ có dược vật hỗ trợ? Còn nữa, đừng gọi ta là đại sư bá! Ta không đáng! Nếu có thành ý với ta, hãy thay ta báo thù cho Mạnh gia, hãy cho ta một nắm mộ, hãy ghi vào mộ chí hai chữ...

Cơ Thạch thất kinh:

- Đại sư bá!

Hồng Nhật Tán bỗng mỉm cười và buông ra hai chữ sau cùng:

- Mạnh... Hồng...

Cái chết của Hồng Nhật Tán tuy không thể tránh nhưng vẫn làm cho Cơ Thạch hụt hẫng!

Bởi trách nhiệm của chàng càng lúc càng nặng, nặng đến nỗi dường như không thể đảm đương nổi.

oOo